

ЗАД СМОКИНОВИЯ ЛИСТ

Христо Раянов

„Колю шиба Радка!“ – това беше изрязано с големи печатни букви наред банката на първия ред в 272 аудитория на Софийския университет. Митко (всички герои се казват Митко), който изобщо не слушаше лектора, старателно я повтори с химикалката още няколко пъти, за да не се изтрие народното творчество.

– Искам да продължа – палеше се човекът зад катедрата. – Димитър, който седи тук, на първия ред, трябва да се гордее. Неговото стихотворение беше избрано от 87-членно жури от Министерството на културата, за да представлява новата българска поезия. Пламът, с който пише Димитър, днес е на изчезване, уважаеми дами и господа. Посланията му са изконно български и носят духа на Найдено Геров, родолюбие на Вазов, огъня на Ботев и бунта на Гео Милев. Митко, стани, моля те, ела при мен и кажи стихотворението.

Митко се изправи гордо, обърна се към публиката, зае позата „лъв се готви за скок“, сложи физиономията „гле’й ся ко ста’а“ и каза:

– Хуй!

Последвалата тишина бе само няколко секунди. След като те изтекоха, въздухът се изпълни с овации. Мъжете викаха с протегнати юмруци към тавана, жените плачеха, децата крещяха от радост. Лекторът се просълзи.

– Благодаря ти, Митко! Благодаря, че те има!

Тук е мястото да уточним, че Митко се смееше вътрешно през цялото време. Що за идиот, мислеше си той, би приел интернет тролване за поезия!

– „Хуй“ – каза лекторът и замижа от удоволствие. – Така естествено излиза от устата. Така хубаво гъделичка небцето, когато го казваш. Напомням, че след официалната част Митко ще бъде на разположение и всички ще можете да получите „Хуй“ с автограф. Само моля да не се блъскате! „Хуй“ ще има за всички! А сега, уважаеми гости – продължи лекторът, – ще поканим критика Навуходоносор Цочев, който ще каже няколко думи за гения на Митко.

Навуходоносор Цочев беше също толкова нелеп, колкото и името му. Стана, прокашля се с цялата тежест на 150-те си години, намести очилата си (а те веднага се смъкнаха отново на предишното си място) и започна:

– „Хуй“ безспорно бележи огромно израстване в българската поезия. Родната критика застава изключително зад „Хуй“, макар и това на много хора да им се види странно. Нашето общество с възторг трябва да приеме подобни художествени импликации в контекста на променящия се свят. Бъдещето ни изглежда като черна дупка, но благодарение на Митко ние вече имаме „Хуй“, с който да си проправим път. Аз съм горд, като представител на българската критика, че имах възможност пръв да се запозная с „Хуй“ и да усетя сладостта му. Сега знаем, че много хора ще плюят по „Хуй“, но съгласете се – „Хуй“ не е за всеки. Има хора, които просто нямат вкус и са склонни да се задавят от високото изкуство, дори то да ги бие по челото. Или може би просто главата им не може да побере „Хуй“. На такива хора само ще кажа: аман от родоотстъпници. Бъдещето на България е представено от Митко високо, ясно и категорично. Апотеозът на българския ХХІ век вече е ясен и той е „Хуй“!

Тук някъде Митко за втори път усети, че може да умре от смях.

– Поздравявам Митко за смелостта, за таланта и за труда, които е вложил. – Завърши критикът, лепна една мокра целувка точно на дясната буза на едва сдържащия се Митко, и си седна на мястото.

Честно, никой ли не разбираше!

– А сега – продължи лекторът, – цветя от Министерството на културата... Почетен плакет от премиера... Почетен знак на Президента на Република България... Цветя от кмета на София... Цветя от СОУ „Хаджи Пенчо Генчович“...

На Митко му идеше да изкрещи – смехът се изразждаше в яд. Тия хора очевидно бяха тежки идиоти и някой трябва да се намеси! Точно си мислеше да прекъсне лектора на тая нелепа сбирка, когато в залата внезапно нахълта младо момиче. То погледна Митко и го посочи с пръст в стил „Хванах те, свиньо блатска!“.

– Спрете веднага! – изкрещя момичето. – Не виждате ли какво става тук! Не виждате ли, че такава простотия е нетърпима! Това стихотворение не може да представя България! Вие нормални ли сте бе! Защо позорите българската поезия?!

– Извинете – най-сетне се намеси лекторът, – за какво става дума?

– Това стихотворение... е изплагиатствано!

В залата стана тихо. Чу се само едно отчетливо „туп!“. Митко падна в несвяст.